

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. Варна, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимир Т. Василев

Членове: Светла В. Пенева
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20233100502359 по описа за 2023 година

Производството е въззивно, и е образувано е по жалба на **Г. А. П. И П. В. П.**, чрез адв.Д. против Решение № 2660 от 17.07.2023 година, постановено по гр.дело № 11 183/2022 година, с което съдът е отхвърлил исковите претенции на ищите Г. А. П., ЕГИН ***** и П. В. П., ЕГН *****, както следва:

1. Да се признае за установено по отношение на ответниците П. В. П., ЕГН *****, Л. Й. М., ЕГН *****, Д. Д. Д., ЕГН *****, че ищите Г. А. П., ЕГН ***** и П. В. П., ЕГН ***** са собственици на реална част с площ от 493 кв.м от ПИ с идентификатор №*** по КККР на гр. Варна, находящ се в ***, целият с площ от 2002 кв.м, с трайно предназначение на територията - Урбанизирана и начин на трайно ползване - за ниско застрояване (10м), на осн. чл. 79, ал.1 от ЗС

2. Да се признае за установено по отношение на ответниците П. В. П., ЕГН *****, Л. Й. М., ЕГН *****, Д. Д. Д., ЕГН ***** и Община Варна, че ищите Г. А. П., ЕГИН ***** и П. В. П., ЕГН

***** са собственици на реална част с площ 116 кв.м от ПИ с идентификатор *** по КККР на гр. Варна, находящ се в ***, целият с площ от 768 кв.м, с трайно предназначение на територията - урбанизирана, начин на трайно ползване - второстепенна улица, на осн. чл. 79, ал.1 от ЗС, както и в частта, с която са осъдени Г. А. П., ЕГН ***** и П. В. П., ЕГН ***** да заплатят в полза на П. В. П., ЕГН *****, Л. Й. М., ЕГН *****, Д. Д. Д., ЕГН ***** 1 сумата от 3250 (три хиляди двеста и петдесет) лева, представляваща разноски в производството, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК и в частта, с която са осъдени Г. А. П., ЕГН ***** и П. В. П., ЕГН ***** да заплатят на Община Варна сумата от 100 (сто) лв., представляваща разноски в производството, на осн. чл. 78, ал.3, във вр. ал. 8 от ГПК.

Според оплакванията в жалбата решението се явява неправилно и противоречи на наличните по делото доказателства. Сочи се, че отчуждителната процедура по отношение на наследниците на М. не е започнала, а е предвидена законова такава в нормата на чл.205 от ЗУТ. В жалбата се обръща внимание, че Общината не е инициирала такава процедура нито след влизане в сила на ПНИ през 2009 година, нито след влизане в сила на ПУП-ПУР през 2012 година, като към момента проектираната улица не е станала публична общинска собственост. Жалбата съдържа доводи, според които е доказано по несъмнен начин владението върху реалните части от двата имота, което е станало със свидетели – т.е. касае се за упражнявана фактическа власт от 1994 година до 2022 година. По същество се настоява съдът да отмени атакуваното решение и да уважи исковите претенции.

Отговор по делото от страна на Община – Варна и на въззиваемите П. П., Л. М. и Д. Д. не е постъпил.

В съдебно заседание пред настоящия съд, въззивниците са редовно призовани, не се явяват, представляват се от адв. Д., която поддържа въззивната жалба и моли решението да бъде отменено.

Въззиваемите страни – П., М. и Д., са редовно призовани, не се явяват, представляват се от адв. С. /ВАК/, която моли съдът да потвърди решението, като правилно и съответно на закона.

След проверка на обжалваното решение, предвид аргументите на страните и писмените доказателства по делото, ВОС установи следното:

Не е спорно между страните, а и съдът приема, че на 05.05.2015 година е влязла в сила Заповед № 147 от 15.04.2015 година на Кмета на район „Приморски“ на основание чл.46 от ЗМСМА във връзка с §4к, ал.7 от ПЗР на ЗСПЗЗ и Заповед №2689/31.07.2013г. на Кмета на Община Варна, въз основа на влязъл в сила План на новообразуваните имоти /ПНИ/ на селищно образувание ***, одобрен със Заповед № РД-08-7706- 178/05.06.2008г. на Областния управител на област с административен център гр. Варна.

С н.а. №40, том V, дело №2202/1994г. на Нотариус при Варненски районен съд, Г. А. П., ЕГН ***** и П. В. П., ЕГН *****, като наследници по закон на В. С. П., ЕГН ***** са придобили право на собственост при условията на §4а, ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ върху новообразуван имот в урбанизирана територия, ***, №*** с площ 600 кв.м., начин на трайно ползване -индивидуално застрояване, при граници: имот №№677, 9687, 679;

Също не е било спорно, че ищите са били въведени във владение на посочения имот с Протокол № 40- МР/01.07.2015г. за въвод във владение на новообразувани имоти м. ***, землище „В.“ и неразделна част - скица № 384/24.06.2015г.

Видно е от Решение №610 от 11.05.1999 година на ПК-Варна, издадено по заявление с вх. № 40050/26.11.1991 г. на ответниците П. В. П., ЕГН *****, Л. Й. М., ЕГН *****, Д. Д. Д., ЕГН *****, в качеството им на наследници на Д. П. М., починал 1984 г., че им е „признато правото на собственост“ по т. 1 на нива от 9,000 дка, находяща се в терен по параграф 4 на В. в местността „М.“, съставляваща имот № 7090 по КП, изработен 1956 година.

Със заповед №50 от 03.02.2011 г., издадена на основание § 4к, ал.7 от ПРЗ на ЗСПЗЗ и Заповед №2317/15.1.2004 г. на Кмета на Община Варна, въз основа на влязъл в сила план на ***, одобрен със Заповед № РД-08-7706(178)/05.06.2008 г. на Областен Управител на област с административен център гр. Варна на ответниците е било възстановено правото на собственост при условията на §4б, ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ върху имот с идентификатор № *** по ПНИ на *** с площ 2002 кв. м. (две хиляди и два квадратни метра), при граници: имоти № №9665 и 9687.

Видно от представеното от ответниците Решение №138/05.02.2009 г. по адм.дело №2253/2008 г. на Административен съд – Варна от страна на Г. П. и П. П. е била подадена жалба по чл.126 и сл. от АПК във връзка с §4к, ал.6 от ПЗР на ЗСПЗЗ и във вр. чл.28б, ал.8 от ПП ЗСПЗЗ срещу Заповед РД№-08-7706-178/05.06.2008 г. на ОУ на област Варна, с която е одобрен Плана на новообразуваните имоти за селищно образование *** в землището на кв. В., относно новообразуван имот №678, с възражението, че новообразувания имот следва да е с площ от 1000 кв.м, а не с отредените му 600 кв.м – тази жалба е била оставена без уважение, като решението на първата съдебна инстанция е било потвърдено с Решение №12783/29.10.2009 г., постановено по адм.д. №5691/2009 г. на ВАС, което е окончателно

Пред ВРС е била прието, изслушана и не оспорена Съдебно техническа експертиза, в която в.л. П. сочи, че за ищците с ПНИ е отреден имот №678 с площ от 600 кв.м., който граничи от една страна с имот 679, от друга - с имот 60 (горска територия), от трета с имот 677 и от четвърта с процесния имот №9687, отреден по ПНИ на Община Варна и представляващ път. Последният е с площ от 768 кв.м. От своя страна отредения на възстановените собственици и ответници в производството П. В. П., Л. Й. М. и Д. Д. Д., в качеството им на наследници на Д. М., имот №4438 с площ от 2002 кв.м граничи с имот №9687 и имот №9997. Установява се още, че ПНИ по отношение на имоти №9687 и №4438 не е приложен на място. Също така вещото лице заключава, че приетият с Решение №799-5/19.12.2012 г. на ОС – Варна ПУП – ПУР на улици и поземлени имоти за обекти публична собственост, план за улична регулация на СО ***, гр. Варна също не е приложен. Представено е писмо рег.№АУ105539ПР_001ПР от 04.11.2022 г., издадено от Район „Примоски“ – Община Варна, съгласно което за имот №4438 по ПНИ за с.о. *** е издадена Заповед №50/03.02.2011 г. по реда на §4к, ал.7 от ПЗР на ЗСПЗЗ на кмета на район „Приморски“ за 10 възстановяване правото на собственост, а относно имот №9687 по ПНИ за с.о. *** не е издадена и не следва да се издава заповед по реда на §4к, ал.7 от ПЗР на ЗСПЗЗ на кмета, тъй като имотът представлява път.

Изслушани са показанията на свидетелите И.К.И. и Й.П.Й., от които се установява, че ищците упражняват фактическата власт над имот №678 и претендираните реални части от имоти №9687 и №4438 от предоставянето им за ползване на имота до момент.

Пред ВОС е представено Удостоверение № АУ№№4711ВН-001ВН, от които е видно, че до момента няма открита и/ или приключила процедура по отчуждаване в обхвата на ПИ № 9687.

При тези данни виждането на съда е следното:

Съобразно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ГПК всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. В тежест на ищците е да докажат, че спорното право е възникнало /правото си на собственост върху реална част с площ от **493 кв.м.** от ПИ № *** по КК на гр. Варна и върху реална част с площ от **116 кв.м.** от ПИ № № *** по КК на гр. Варна/, а ответниците следва да докажат фактите, които изключват това право.

В исковата си молба ищцовата страна излага, че те са собственици на двете претендирани от тях реални части по силата на оригинално придобивно основание, а именно давност, чрез владение упражнявано в периода от 1994 година до настоящия момент. Изследването на това придобивно основание дава повод на съда да заключи, че съобразно установената практика на ВКС

самата придобивна давност, като институт е един от регламентирания в [чл. 77 ЗС](#) способи за придобиване право на собственост върху вещи. Предвид разпоредбата на чл. 79 от ЗС правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години, а ако владението е добросъвестно - с непрекъснато владение в продължение на 5 години. От своя страна нормата на чл. 68 от ЗС дава и легално определение на термина „владение“ – това е упражняване на **фактическа власт** върху вещь, която владелецът държи лично или чрез друго, **като своя**. Следователно е редно да се акцентира върху две обстоятелства – това са т.нар. „**фактическа власт**“ и факта, че вещь се държи „**като своя**“. Презумпцията относно субективния елемент на владението, т.е. намерението за своене на вещь (animus), е въведена в полза на владелеца и в случай на отричане на владелческото му качество тежестта за оборването ѝ пада върху лицето, което оспорва осъщественото владение. Елементите на фактическия състав на чл. 79 ЗС следва да се установят по делото при условията на пълно и главно доказване. Няма спор, че основното доказателство за установяване на придобивна давност са гласните и писмени доказателства, каквито са били ангажирани в този процес. Единствено съдът е този, който може по същество да прецени /след анализ/ дали е основателно позоваване на придобивна давност. При позоваване на придобивна давност следва да се посочи от кого и от кога е установена фактическа власт върху имота, до кога е продължило владението и на кого е противопоставено. Следователно страната, която се домогва да докаже, че е давностила имот / имоти е длъжна да установи, че той / те не са изключени от оборота, т. е., че по отношение на този имот не съществува забрана да бъде предмет на придобиване по давност.

Установява се от доказателствата по делото, в това число заключението на проведената по делото СТЕ, което съдът кредитира изцяло като компетентно и безпристрастно изготвено, че процесните две реални части - едната с площ от 493 кв.м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна, а другата с площ от 116 кв.м. от ПИ № № *** по КК на гр. Варна са части от имот № 679 по плана на ползвателските имоти от 1999 г. /помощен план при изготвянето на ПНИ/ с площ от 1067 кв.м. записан в регистъра към плана като собствен на С. Кр. М.. Останалата част от бившия ползвателски имот с площ от 600 кв.м., представляваща понастоящем имот ПИ № *** по КК на гр. Варна е имота, за който е признато право на собственост по реда на § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ на наследниците на С. М. с н.а. № 105, том XXIV, дело № 11316/1994 година – праводатели на ищите.

От събраните по делото доказателства се установява още, че С. К. М. трансформира предоставеното му през 1970 г. право на ползване на 1 дка в местност „М.“ по реда на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, в право на собственост върху 600 кв.м. ид. части от място цялото с площ от 1000 кв.м. Установява се също, че и двете процесни реални части попадат изцяло в имот № 7090 по КП от 1956 г. идентичен на имот № 3579 по плана на старите имотни граници

/помощен план при изготвянето на ПНИ/ с площ от 8816 кв.м., който е бил реституиран с решение № 610/11.05.1999 г. на ПК-Варна на наследниците на Д. П. М., т.е. на ответниците. С реституционното решение на последните е възстановен имот попадащ в землището на В., местност „М.“, в терени по § 4, т.е. в територии, в които имоти преимуществено са предоставяни за ползване, както и в случая с имота на наследниците на С. М.. Решението на административния орган постановено в полза на наследниците на Д. М. е издадено преди изменението на чл. 14, ал.1 от ЗСПЗЗ /ДВ бр.68/99г./ и с него само се признава правото на собственост в съществуващи стари реални граници, без същевременно да е осъществена точна и актуална към момента на издаването му индивидуализация на имота. Решението е постановено на основание чл. 18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ, към който момент е в сила редакция ДВ бр.122/1997 г., която налага изискването към решението на ПК да бъде приложена скица на имота заверена от административния орган. В реституционната преписка няма данни такава скица заверена от ПК да е била издавана в полза на реституираните собственици, в която възстановяваните имоти да са посочени с техните номера и граници. При това положение макар и постановено преди изменение на чл.14, ал.1 от ЗСПЗЗ /ДВ, бр.68/99г./, доколкото решение № 610/11.05.1999 г. не съдържа индивидуализация на имота, който се реституира, същото не се ползва с конститутивен ефект, т.е. не правопоражда права в полза на реституираните собственици по отношение на конкретно определен имот.

Отделно от горното, съгласно чл. 28, ал. 4 от ППЗСПЗЗ границите на имотите, правото на собственост върху които се придобива, съответно възстановява, по реда на § 4к, ал. 7 и при условията на § 4а, 4б и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ, се определят с плана на новообразуваните имоти. Именно с този план се определя точното местоположение и форма на тези имоти, отразявайки придобитите от ползвателите, респ. от бившите собственици права, при съобразяване с ограниченията и възможностите по § 4з от ЗСПЗЗ. Едва след влизане в сила на ПНИ бива извършена индивидуализацията на имота/имотите и тогава е настъпило конститутивното действие на решението на поземлената комисия. На това основание съдът приема, че едва през 2008 година наследниците на бившия собственик – ответници в процеса са могли да защитят правата си по отношение на физически обособените вече имоти, което съгласно трайно установената съдебна практика по приложението на ЗСПЗЗ означава, че от този момент срещу тях принципно е допустимо да тече придобивна давност. В този смисъл Решение № 54 от 14.05.2019г. по гр. д. № № 2800/2018г. на ВКС, II г.о.; Решение № 17/19.02.2016г. по гр.д. № 4335/2015г. на ВКС, II г.о. и др.

В случая от заключението на проведената по делото СТЕ се установява, че процесната реална част с площ от 116 кв.м. попада в новообразуван имот № 9687 с обща площ от 768 кв.м. с посочено предназначение – второстепенна улица и записан собственик – Община Варна, а процесната реална част с площ от 493 кв.м. попада в новообразуван имот № 4438 с обща площ от 2002

кв.м. и записан собственик – наследниците на Д. М., т.е. ответниците. Реалната част с площ от 116 кв.м. от имот № 9687 по ПНИ /идентичен на имот с ид.*** по КК/ е записана като собствена на ответника Община Варна. Позоваването на този ответник е на собственост въз основа на отреждането на целия имот № 9687 за улица. Съгласно заключението на проведената СТЕ /графична част по комбинирана скица № 7/, с ПУП-ПУР приет с решение № 797-5 към протокол № 14/19.12.2012 г. на Общинския съвет в гр. Варна е предвидено провеждане на частична уличната регулация в кв.52 включваща изграждането на улици северно и южно от имот № 4438 по ПНИ /посочени в червен цвят на комбинирана скица № 8/, в това число и процесния имот № 9687 по ПНИ с предназначение – второстепенна улица. Предвидените с ПУР от 2012 г. улично-регулационните линии целят да осигурят достъп до улица /път/ на имотите намиращи се северно от него, в това число и имота на ищите с № 679 по ПНИ. ПУП-ПУР в кв. 52 на с.о.***, влязъл в сила през 2012 година, е приет с решение на Общинския съвет на гр.Варна и представлява план по чл.16а от ЗУТ, с който се определят външните регулационни линии на имотите към улицата. Същият няма за предмет цялостно урегулиране на имотите и за разлика от планът по чл.16, ал.1 от ЗУТ няма незабавно отчуждително действие. Горното означава, че не се счита приложен с влизане в сила на самия план, а едва след изплащане на обезщетение по реда на чл. 205 и чл. 209 от ЗУТ като елемент от процедурата по отчуждаване на имоти частна собственост за изграждане на обекти публична собственост. В този смисъл Решение № 87/01.08.2018 г. по гр.д.№ 2714/2017 г. по описа на ВКС. Редно е да се добави, че улиците се регулират с подробни устройствени планове съгласно чл.14, ал.1 от ЗУТ, но самият факт на отреждането на имот за определени нужди, в случая за улица, не представлява самостоятелно основание за придобиване на право на собственост, като за да бъде завършен сложният фактически състав следва да се заплати обезщетение. До този момент, дори да има отреждане и дори мероприятията да е реализирано /улицата да е фактически обособена/, имотът не може да се счита за общинска собственост, ако не е реализиран фактическият състав на придобивния способ – отчуждаване. Така Решение № 60081/14.07.2021 г. по гр.д.№ 3370/2020 г. на ВКС. В настоящия случай няма спор между страните, а и от представеното удостоверение – приложено пред ВОС АУ№№4711ВН-001ВН, издадено на 17.01.2024 година от община Варна е видно, че към настоящия момент няма открито или приключило отчуждително производство по отношение на имот № 9687 т.е. няма спор и се установява от събраните гласни доказателства и СТЕ, че мероприятията, за което е отреден имот № 9687 – улица не е реализирано на място или с други думи Община Варна не може да се легитимира като собственик на реалната част с площ от 116 кв.м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна, въпреки вписването ѝ в регистрите към ПНИ и КК като такъв. По отношение на реалната част с площ от 493 кв.м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна, същата е част от възстановения на ответниците с реституционното решение на ПК-Варна от

1999 г. имот № 3579 по ПСИГ.

От съвкупният анализ на събраните по делото доказателства съдът приема за установено, че ищците и техните праводатели действително са упражнявали фактическа власт по отношение на процесните реални части от ПИ № *** по КК на гр. Варна и от ПИ № *** по КК на гр. Варна като част от стопанисвания от тях бивш ползвателски имот /№ 679 по помощния план на ползвателите от 1999 г. с площ от 1067 кв.м./. В този смисъл са показанията на свидетелите И.И. и Й.Й.. Вещото лице по СТЕ, при огледа на място на имота е констатирано, че ищците ползват и стопанисват имота в границите му по помощния план на ползвателите от 1999 г., т.е. с площ от 1067 кв.м. достигащ на югоизток до пътя с № 9665. За да бъде осъществен фактическия състав на придобиваната давност следва да бъде установено владение върху веща, което да продължи в период на 10 години в хипотезата на чл. 79, ал.1 ЗС, на която ищците се позовават. В случая, както посочи по-горе съдът приема, че при липса на отрицателни предпоставки, давностното им владение започва от 29.10.2009 година, когато е влязло в сила Решение № 12 783 от 29.10.2029 година по адм.дело № 5619/2009 година на ВАС.

Когато обаче територията, за която е изготвен, одобрен и влязъл в сила ПНИ, обхваща селищно образувание, какъвто е настоящия случай, приложение следва да намери разпоредбата на чл. 200 от ЗУТ, която предвижда, че реално определени части от поземлени имоти в границите на населените места и селищните образувания могат да се придобиват чрез правни сделки или по давност само ако са спазени изискванията за минималните размери по чл. 19 от ЗУТ – прилагането на това правило е изрично предвидено в чл. 200, ал. 1 от ЗУТ и по отношение на поземлени имоти в границите на селищните образувания. Изискуемата според чл. 19, ал.1, т. 2 от ЗУТ минимална площ на поземления имот находящ се в селищно образувание е 500 кв.м. и лице най-малко 16 м. Всяка от двете процесни реални части, които се владеят от ищците, а и двете общо, нямат минималните характеристики посочени в закона – едната е с площ от 116 кв.м., а другата с площ от 493 кв.м. Не е приложима и разпоредбата на чл.200, ал. 2 от ЗУТ, предвиждаща изключение от забраната за придобиване по давност на имоти под размерите по чл.19 от ЗУТ. Съгласно нея правилото на ал. 1 не се прилага в случаите, когато частта от поземления имот се присъединява към съседен имот при условията на чл.17, а оставащата част отговаря на изискванията на чл.19 или се присъединява към съседен имот. Приложимостта на чл.17 от ЗУТ се предполага от наличието на първоначално урегулиране на територията, при която възникват придаваеми по регулация части между съседни имоти /дворищна регулация/, а не ПУП-ПУР, тъй като същият не урежда регулационния статут на поземлените имоти /вътрешните регулационни линии/. Съгласно трайната съдебна практика /Решение № 154 от 21.12.2020 г. по гр. д. № 4689/2019 г. на I г. о. на ВКС; Решение № 67 от 16.06.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3533/2016 г., II г.о., ГК/ на давността по чл. 200, ал. 2 от ЗУТ може да се позове само собственикът на

този имот, към който се придават части от съседен имот при условията на чл. 17, ал. 2, т. 2 или чл. 15, ал. 3 ЗУТ, в случай че той ги е владял 10 години. Т.е изискването на закона е да има придаваеми части при условията на чл.17 от ЗУТ към имота на лицето, което се позовава на придобивната давност, а не да е налице фактическо присъединяване на част от съседен имот, както е в настоящия случай. В този смисъл Определение № 188 от 28.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 981/2021 г., I г. о., ГК; Решение № 14 от 13.09.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1600/2021 г., II г. о., ГК. С оглед изложеното и при липса на доказателства за присъединяване по силата на първоначална регулация на неурегулирани имоти на процесните две реални части от имотите на ответниците към този на ищците, хипотезата на чл.200, ал. 2 от ЗУТ, вр. с чл.17 от ЗУТ е неприложима. Присъединяване на реална част от урегулиран поземлен имот към съседен имот, ако тази част не отговаря на изискванията на чл. 19 ЗУТ, както е в настоящия случай, може да се извърши само по реда на чл. 15 ЗУТ – **по общата воля на собствениците на съседните имоти, а данни за постигнато съгласие в този смисъл между страните по спора отсъстват.** С оглед изложеното настоящият съдебен състав приема, че ищците, макар и доказано упражняващи фактическа власт по отношение на процесните две реални части, намиращи се в гр.Варна, с.о.***, не са ги придобили на посоченото оригинално основание по причина, че същите не отговарят на изискванията на чл.19 от ЗУТ, за да може да бъдат придобити по давност съгласно чл. 200, ал. 1 от ЗУТ. Неприложимо е и изключението на чл. 200, ал. 2 от ЗУТ при липса на данни за извършено урегулиране на територията на с.о.***, по силата на което процесните реални части да са придадени към имота на ищците № 679 по КК на гр. Варна. При тези съображения ВОС намира, че решението се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

По възражението за прекомерност на възнаграждението:

В съдебно заседание пред ВОС процесуалния представител на въззивниците е направил възражение за прекомерност по отношение възнаграждението на процесуалния представител на въззиваемите. Установява се от материалите по делото, че същото е в размер на 3 250 (три хиляди и двеста и петдесет лева) лева (вж.л.40).За да се произнесе по спора ВОС намери, че следва да изходи от нормата на чл.7 ал.2 т.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, като в конкретния случай – по отношение на имот № 4438 всеки от ответниците се брани по иск с оценка 1 052 лева, изчислено на база данъчната оценка. Минималния размер **за всеки от въззивниците** би бил в размер на **1 484.71 лева**. Ето защо съдът приема, че визираното възнаграждение от общо 3 250 лева не е прекомерно.

В полза на Община Варна следва да се заплати юрисконсултско възнаграждение – 200 лева, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.272 от ГПК, съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2660 от 17.07.2023 година, постановено по гр.дело № 11 183/2022 година, по описа на ВРС, тридесети състав.

ОСЪЖДА Г. А.П., ЕГН ***** и П. В. П., ЕГН ***** да заплатят в полза на П. В. П., ЕГН *****, Л. Й. М., ЕГН ***** и Д. Д. Д., ЕГН ***** сумата от 3 250 /три хиляди и двеста и петдесет/ лева, представляващи съдебно – деловодни разноски – адвокатски хонорар пред ВОС.

ОСЪЖДА Г. А.П., ЕГН ***** и П. В. П., ЕГН ***** да заплатят в полза на Община – Варна, сумата от 200 /двеста/ лева – възнаграждение за юрисконсулт пред ВОС, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от НЗПП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред състав на Върховен Касационен Съд на Р България, в едномесечен срок от съобщаването на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____